

Arrest

nr. 229 332 van 27 november 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 8 februari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 september 2019.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. DETHIER *loco* advocaat J. WOLSEY.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 29 januari 2019, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal vast dat op basis van verzoekers verklaringen en van de documenten in het administratief dossier blijkt dat hij in Spanje op 5 mei 2018 internationale bescherming kreeg.

Voorts wordt opgemerkt dat verzoeker geenszins weet te overtuigen dat hij Spanje heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekers basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, zijn, zo luidt het voorts, in Spanje gegarandeerd en zijn levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden.

3.1. In het verzoekschrift wordt die bescherming(ssatus) in Spanje in vraag gesteld. Zo wordt o.a. aangevoerd dat “In de huidige staat bevat het dossier geen informatie over de status van verzoeker in Spanje en de bewering dat hij subsidiaire bescherming heeft gekregen, is niet gesteund noch bewezen. Bovendien bevat het administratief dossier geen informatie over de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning dat verzoeker daar in deze hoedanigheid zou hebben.”

3.2. Uit de informatie opgenomen in het administratief dossier (zie map nr. 14, ‘eurodac search result’ en stuk nr. 12, ‘map landeninformatie’, ‘antwoord Spaanse autoriteiten op verzoek om inlichtingen’), blijkt evenwel dat verzoeker in Spanje internationale bescherming heeft verzocht en dat deze hem op 5 juni 2018 werd toegekend, waarbij in de door de Spaanse autoriteiten verschaft inlichtingen wordt verwezen naar de wet van 12/2009 (“Ley 12/2009”), oftewel de wet 12/2009 van 30 oktober 2009 inzake asiel en subsidiaire bescherming, zo blijkt uit de bij de verweernota gevoegde informatie.

Aldus blijkt genoegzaam dat verzoeker in Spanje (wel degelijk) internationale bescherming werd verleend. Verzoeker toont niet aan dat de betreffende informatie niet (meer) correct is.

3.3. Derhalve staat vast dat verzoeker internationale bescherming heeft verkregen in een andere EU-lidstaat, in casu Spanje. Het Commissariaat-generaal komt zodoende tegemoet aan de enige voorwaarde die de wet oplegt inzake de toepassing van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name dat “de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.” Noch uit de tekst van deze bepaling, noch uit de tekst van artikel 33, § 2, onder a) van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt) volgt dat de commissaris-generaal gehouden zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties, zoals het opvragen van de Spaanse beslissing tot de toekenning van internationale bescherming, het verifiëren of het om de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus gaat of bijvoorbeeld door te informeren naar en de verblijfsdocumenten in Spanje op te vragen, voor zover er voldaan is aan die ene voorwaarde.

De vraag of het desgevallend de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus betreft, is bijgevolg geenszins van doorslaggevend belang.

3.4. In zoverre verzoekers huidige kritiek betrekking heeft op de vraag of hij actueel nog over een geldige verblijfstitel of geldig verblijfsdocument beschikt, gekoppeld aan de internationale beschermingsstatus die hem in Spanje werd verleend, betreft dit in wezen, zoals in de nota van het Commissariaat-generaal terecht wordt aangestipt, een andere kwestie, doch het komt te dezen aan verzoeker toe om – gelet op het gegeven dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij actueel nog steeds een internationale beschermingsstatus in Spanje geniet – op concrete wijze aan te tonen dat een verlenging van een (eventueel verlopen) verblijfstitel desgevallend niet langer tot de mogelijkheden behoort mits het vervullen van een aantal formaliteiten, quod non.

In de verweernota wordt dienaangaande "(...) volledigheidshalve (...) opgemerkt dat de bronnen die AIDA (Asylum Information Database) en ECRE (European Council on Refugees and Exiles) online ter beschikking stellen met betrekking tot de inhoud van internationale bescherming verleend in bijvoorbeeld Spanje, en waarvan tevens bijlage bij onderhavige nota wordt gevoegd, vermelden dat zowel erkende vluchtelingen als subsidiair beschermden een vergunning genieten van 5 jaar eens hen internationale bescherming wordt verleend. Datzelfde rapport geeft aan dat er zich in de praktijk geen systematische moeilijkheden stellen wat betreft de afgifte en vernieuwing van dit type verblijfsvergunning. Met betrekking tot de stappen die begunstigden van internationale bescherming moeten ondernemen bij de Spaanse burgerlijke stand, geeft het rapport aan dat zij dezelfde procedures volgen als de nationale onderdanen en dat zij bijgevolg op gelijke voet behandeld worden ongeacht hun statuut. Er worden geen obstakels waargenomen in de praktijk wat betreft de burgerlijke registratie. Bovendien kunnen zowel erkende vluchtelingen als subsidiair beschermden vragen dat er hen een vergunning van langdurig ingezetene afgeleverd wordt na een periode van 5 jaar die gedekt wordt door hun vergunning als vluchteling of subsidiair beschermde en voor zover zij voldoen aan de wettelijke voorwaarden. Daarbovenop kunnen erkende vluchtelingen in Spanje een nationaliteitsaanvraag indienen na 5 jaar, subsidiair beschermden na 10 jaar (zie: AIDA/ECRE, Spain, Content of International Protection, <http://www.asylumineurope.org/reports/country/spain/content-international-protection>). In het licht van de internationale bescherming die verzoekende partij in Spanje werd verleend en rekening houdend met de verblijfsvergunning die hieraan is verbonden, kan derhalve worden afgeleid dat niets hem verhindert om toegang te verkrijgen tot het Spaanse grondgebied, en om er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten te genieten. In casu blijkt immers dat verzoekende partij internationale bescherming werd verleend door de bevoegde Spaanse instanties op 5 juni 2018 en de hieraan gerelateerde verblijfsvergunning met een geldigheidsperiode van 5 jaar zodoende nog geenszins verlopen is."

3.5. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift voorts wijst op "het feit dat zijn paspoort (stuk 3) - het enige document waarmee de Spaanse autoriteiten hem kunnen identificeren - niet langer geldig is. Zonder een geldig reisdocument kan verzoeker ook geen vliegtuig- of busticket kopen om naar Spanje terug te keren.", kan worden verwezen naar de verweernota van de commissaris-generaal waar in dit verband op goede grond wordt opgemerkt dat "verzoeker aan de hand van een dergelijke algemene bewering géénszins aantoonde dat hij in voorkomend geval daadwerkelijk verhinderd zou zijn om terug toegang tot het Spaanse grondgebied te verkrijgen en zich onder de hem daar verleende bescherming te stellen. Verzoekende partij toont in dit verband géénszins met concrete en verifieerbare elementen aan dat er hem überhaupt geen mogelijkheden ter beschikking staan om zich mits het vervullen van de nodige administratieve verrichtingen via de bevoegde instanties in Spanje of desgevallend via de diplomatieke vertegenwoordiging in België in regel te stellen om diens reismodaliteiten te vervullen. Verweerder voegt hier volledigheidshalve aan toe dat het te dezen niet aan het Commissariaat-generaal toekomt om a priori enig onderzoek te verrichten, daar er zoals gezegd slechts één enkele voorwaarde verbonden is aan de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet, met name dat de verzoeker "reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie"; dat noch uit de tekst van deze bepaling noch uit de tekst van artikel 33, § 2, onder a) van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt). volgt dat de commissaris-generaal gehouden zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties voor zover er voldaan is aan deze voorwaarde (zie ook RvV 6 juli 2018, nr. 206 602)."

Uit niets blijkt en verzoeker, die heden reeds meer dan twee jaar in België verblijft, toont niet aan dat hij zich hier al over zou hebben geïnformeerd, bijvoorbeeld bij de Spaanse diplomatieke instellingen in België.

3.6. Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk maakt dat de bescherming die hem in Spanje verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Spanje. Deze motieven worden door verzoeker in het verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan weerlegd of ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Uit niets blijkt en verzoeker toont niet aan dat hij in Spanje geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan zijn status. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoeker in Spanje als persoon die er internationale bescherming geniet,

gegarandeerd zijn. Verzoekers levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Spanje.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 augustus 2019, verwijst verzoekende partij vooreerst naar hetgeen zij gesteld heeft in haar aanvullende nota. Zij licht toe dat toen zij haar asielaanvraag indiende in België op 1 augustus 2017, de Belgische autoriteiten de overname vroegen aan Spanje in het kader van de Dublin verordening. Verzoekende partij vervolgt dat zij nooit een 26^{quater} heeft ontvangen en de Belgische autoriteiten niet beslist hebben om haar terug te sturen naar Spanje. Verzoekende partij verwijst naar artikel 29,2 van Dublin III en stelt dat België dus op 12 maart 2018 verantwoordelijk werd voor de behandeling van haar asielaanvraag. Bijgevolg, zo stelt verzoekende partij, heeft zij geen internationale bescherming in een ander lidstaat en kon het Commissariaat-generaal geen beslissing tot niet-ontvankelijkheid nemen. Op de opmerking dat verzoekende partij wel degelijk op 5 juni 2018 internationale bescherming heeft gekregen in Spanje door het indienen van een asielaanvraag aan de grens, antwoordt verzoekende partij dat zij de hele tijd hier in België was.

4.2. Er dient op te worden gewezen dat verzoekende partij haar argumentatie ter zitting, waarbij verwijst naar hetgeen ze enkele dagen eerder in haar aanvullende nota van 5 november 2019 uiteen heeft gezet, een nieuw middel tegen de motivering van de bestreden beslissing betreft, veeleer dan het formuleren van opmerkingen of een visie met betrekking tot voormelde in de beschikking van 27 augustus 2019 opgenomen grond. Verzoekende partij maakte in haar verzoekschrift van voormelde argumentatie geen gewag, ofschoon de grondslag van haar redenering, zoals zij die in haar aanvullende nota uiteenzette en ter zitting herhaalt, toen al aanwezig was. De grondslag voor haar kritiek op de beoordeling(en) van de verwerende partij zoals naar voren gebracht in de bestreden beslissing, bestond namelijk reeds op het ogenblik dat verzoekende partij het verzoekschrift indiende.

De Raad wijst erop dat het de partijen evenwel niet is toegelaten om buiten de wettelijk bepaalde beroepstermijn door middel van een aanvullende nota nieuwe middelen, dan wel bijkomende argumenten over de bestreden beslissing over te maken aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit vloeit voort uit het schriftelijke karakter van de procedure voor de Raad (zie de artikelen 39/60 en 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet) en uit het gegeven dat de uitoefening van de bevoegdheid van de Raad uitsluitend geschiedt op basis van het rechtsplegingsdossier (zie wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2479/001, 95).

Overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet beperkt de aanvullende nota zich tot nieuwe elementen die de partijen tot de sluiting van de debatten ter kennis kunnen brengen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft.

Daarnaast dient te worden herhaald dat het verzoek tot horen niet als een bijkomende memorie mag beschouwd worden, en als dusdanig zodoende niet is voorzien in het procedurereglement. De vraag om te worden gehoord heeft enkel als doel mee te delen dat men alsnog zijn standpunt op een terechtzitting wil uiteenzetten, doch dient niet als een memorie voor het uiteenzetten van (nieuwe) middelen of argumenten. Vastgesteld wordt dat verzoekende partij tot slechts enkele dagen voor de terechtzitting van 8 november 2019 heeft gewacht om dit nieuwe middel te ontwikkelen, en dat zij bovendien nalaat aan te tonen dat zij dit middel niet eerder kon ontwikkelen in haar inleidend verzoekschrift. Het in de aanvullende nota d.d. 5 november 2019 nieuw ontwikkelde middel is dan ook laattijdig.

4.3. Er dient hoe dan ook te worden vastgesteld dat de argumentatie van verzoekende partij feitelijke grondslag mist, daar waar ze stelt dat zij nooit een 'beslissing 26quater' heeft ontvangen, zoals reeds ter terechtzitting opgemerkt. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt namelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 september 2017 in hoofde van verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen (bijlage 26quater), waarbij erop wordt gewezen dat uit vingerafdrukkenonderzoek blijkt en verzoekende partij zelf erkent dat zij in Spanje asiel heeft aangevraagd, dat zij heeft aangegeven dat zij er een beslissing inzake haar asielaanvraag niet afwachtte en besloot om via Frankrijk naar België door te reizen, en dat zij hier op 1 augustus 2017 een asielaanvraag indiende. In de beslissing wordt tevens opgemerkt dat, zoals blijkt uit en schriftelijk wordt bevestigd in het administratief dossier, Spanje op 11 september 2017 instemde met het verzoek van België voor de terugname van verzoekende partij, met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Deze 'beslissing 26quater' werd op 20 september 2017 aan verzoekende partij kennis gegeven, die de beslissing ondertekende en alzo uitdrukkelijk bevestigde kennisgeving te hebben ontvangen van de beslissing (administratief dossier, stuk 13, '26quater' d.d. 20 september 2017). Dat verzoekende partij heden stelt nooit een dergelijke beslissing te hebben verkregen, gaat dan ook niet op en is niet ernstig.

Op 20 september 2017 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekende partij tevens een doorlaatbewijs gegeven, "afgegeven", zo luidt de vermelding op het document, *"overeenkomstig artikel 29, lid 1, van Verordening (EU° nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend"*. Luidens dit document dat (blijkens de inhoud ervan) uitsluitend geldig is voor de overdracht van België naar Spanje, diende verzoekende partij zich voor 19 oktober 2017, oftewel max een kleine maand later dus, in Spanje aan te melden (AD, map nr. 14, 'bijlage 10bis' d.d. 20 september 2019), hetgeen ze klaarblijkelijk heeft nagelaten.

Verzoekende partij, wier stelling ter terechtzitting dat de Belgische autoriteiten niet beslist hebben om haar terug te sturen naar Spanje moeilijk te rijmen valt met het voorgaande en die hoe dan ook de bal mislaat waar ze oppert geen 'beslissing 26quater' te hebben gekregen, heeft evenwel geen gevolg gegeven aan de 'beslissing 26quater' en voormeld doorlaatbewijs. Het was echter in de eerste plaats haar verantwoordelijkheid om gevolg te geven aan de beslissing om het Belgische grondgebied te verlaten (om zich al dan niet in Spanje aan te melden), net zoals het later de verantwoordelijkheid van België werd om haar verzoek om internationale bescherming te behandelen (*infra*).

Dat verzoekende partij wel degelijk een 'beslissing 26quater' heeft ontvangen, wordt bovendien bevestigd in een schrijven van (haar voormalig) raadsman F. Geleyn van 27 april 2018 gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin wordt gesteld dat de cliënt oftewel verzoekende partij een bijlage

26^{quater} heeft gekregen, dat de DVZ heeft bevestigd dat er geen verlenging van de termijn van 6 maanden is en België dus verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij, en waarbij o.a. wordt gevraagd verzoekende partij een duplicaat van haar bijlage 26 te bezorgen en de vermelding Dublin te schrappen en het dossier aan het Commissariaat-generaal over te maken (AD, stuk 17, brief advocaat F. Geleyn van 27 april 2018). Dat hieraan gevolg werd gegeven blijkt uit het administratief dossier, waaruit blijkt dat door de Dienst Vreemdelingenzaken op 2 mei 2018 een dergelijk duplicaat van de bijlage 26 werd opgemaakt en aan verzoekende partij werd afgegeven, waarbij de vermelding "*Dublin interview gedaan op 24/08/2017*" werd doorgehaald/doorstreept. Tevens staat op het betreffende document te lezen dat het verzoek om internationale bescherming in België wordt behandeld en dat verzoekende partij op 31 juli 2018 wordt gehoord (AD, stuk 17, zie bijlage 26 ondertekend door verzoekende partij op 31 juli 2018).

4.4. Betreffende de argumentatie van verzoekende partij, waarbij zij verwijst naar artikel 29,2 van de Dublin III-verordening, dat België ingevolge het verstrijken van de termijn van zes maanden op 12 maart 2018 verantwoordelijk werd voor de behandeling van haar asielaanvraag, dient te worden vastgesteld dat, zoals ook blijkt uit het voorgaande, België deze verantwoordelijkheid ook daadwerkelijk heeft opgenomen. Dat België zich effectief (overeenkomstig de toepasselijke internationale Dublin-reglementering) van deze verantwoordelijkheid kwijt, staat vast en wordt bovendien door verzoekende partij niet ontkend of betwist.

Verzoekende partij werd in het kader van haar verzoek om internationale bescherming in België o.a. meermaals verhoord, zowel in eerste instantie op de Dienst Vreemdelingenzaken als nadien op het Commissariaat-generaal. Tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal op 7 september 2018 werd aan verzoekende partij medegedeeld dat, gelet op haar verklaringen dat haar zus een statuut heeft in Spanje, men ook over haar informatie ging vragen aan Spanje, waar zij meteen mee akkoord ging ("Ok" luidde haar korte repliek) (AD, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud van 7 september 2018, p. 13). Dit geschiedde en vastgesteld werd dat uit de informatie door de Spaanse autoriteiten verstrekt, blijkt dat Spanje op 5 juni 2018 internationale bescherming aan verzoekende partij heeft verleend (AD, stuk 12 'map landeninformatie', "*Antwoord Spaanse autoriteiten op verzoek om inlichtingen*"). Dit leidde, gelet inzonderheid op die bewuste informatie, uiteindelijk tot de bestreden beslissing waarbij het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij niet-ontvankelijk wordt verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, daar verzoekende partij reeds internationale bescherming heeft gekregen in een andere EU lidstaat, Spanje, en zij geen elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op die bescherming.

4.5. Uit de gegevens in het administratief dossier, waaronder de informatie verstrekt door de Spaanse autoriteiten, blijkt dus genoegzaam, zoals eerder in de beschikking van 27 augustus 2019 werd opgemerkt, dat verzoekende partij wel degelijk internationale bescherming in Spanje werd verleend en opnieuw wordt vastgesteld dat verzoekende partij niet aantoonde dat dit, de betreffende informatie, niet correct is.

In zoverre verzoekende partij voorhoudt dat zij geen internationale bescherming in een ander lidstaat heeft gekregen of dit alzo dient te worden geacht, waarbij zij voormelde informatie dus miskent, en het Commissariaat-generaal derhalve geen beslissing tot niet-ontvankelijkheid kon nemen, mist haar argumentatie derhalve feitelijke grondslag en kan zij hierin niet worden gevolgd. De opmerking van verzoekende partij ter terechtzitting, waar zij er door de Raad nogmaals expliciet op werd gewezen dat zij wel degelijk op 5 juni 2018 internationale bescherming heeft gekregen in Spanje, dat zij de hele tijd in België was, wijzigt niets en doet op generlei wijze afbreuk aan de bewuste informatie en de vaststelling op grond hiervan dat zij begin juni 2018 internationale bescherming in Spanje heeft verkregen.

De Raad ziet niet in en verzoekende partij weet geenszins middels concrete en overtuigende argumenten te overtuigen op welke basis de Spaanse beslissing van 5 juni 2018 waarbij verzoekende partij internationale bescherming werd toegekend als kennelijk onwettig en nietig dient te worden beschouwd. Dat, zoals verzoekende partij betoogt, België in overeenstemming met artikel 29, 2 van de Dublin III- verordening automatisch verantwoordelijk werd voor het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij, neemt niet weg en doet niets af aan de vaststelling dat de Spaanse autoriteiten haar op 5 juni 2018 internationale bescherming hebben toegekend. Daargelaten dat beslissingen van de Spaanse autoriteiten omtrent verzoeken om internationale bescherming die in Spanje worden ingediend louter onder de soevereine bevoegdheid van Spanje vallen en de Belgische instanties aldus niet bevoegd zijn om over de wettigheid van dergelijke beslissingen te oordelen, acht de

Raad het ten eerste bevreemdend dat (de raadsman van) verzoekende partij een beslissing waarbij haar internationale bescherming in Spanje werd verleend met de hieraan verbonden rechten en voordelen, hetgeen toch als uitermate positief en gunstig voor haar persoon(lijke situatie) dient te worden beschouwd, als nietig en niet bestaande wenst zien te worden verklaard. Dat verzoekende partij een beslissing waarbij haar internationale bescherming wordt toegekend, *nota bene* internationale bescherming die zij hier opnieuw aanvraagt, als onwettig en nietig wenst te zien, verbaast ten eerste. In een dergelijk geval zou verzoekende partij zich immers niet meer verzekerd zien van de internationale bescherming die zij in Spanje geniet. Hoe dan ook dient erop gewezen te worden dat het een weerlegbaar vermoeden is dat een persoon die internationale bescherming werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden.

Overigens, de vaststelling dat verzoekende partij in Spanje de beslissing inzake haar verzoek om internationale bescherming niet afwachtte, doch reeds enkele weken na het verzoeken van internationale bescherming Spanje heeft verlaten, stemt, zo meent de Raad en wordt te dezen ten overvloede opgemerkt, niet meteen overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en is hoe dan ook een aanwijzing dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte.

4.6. Gelet op hetgeen voorafgaat, herneemt de Raad de grond in de beschikking van 27 augustus 2019 en dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij niet ontkracht of weerlegt waar wordt opgemerkt dat *“Derhalve staat vast dat verzoeker internationale bescherming heeft verkregen in een andere EU-lidstaat, in casu Spanje. Het Commissariaat-generaal komt zodoende tegemoet aan de enige voorwaarde die de wet oplegt inzake de toepassing van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name dat “de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.”* Noch uit de tekst van deze bepaling, noch uit de tekst van artikel 33, § 2, onder a) van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt) volgt dat de commissaris-generaal gehouden zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties, zoals het opvragen van de Spaanse beslissing tot de toekenning van internationale bescherming, het verifiëren of het om de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus gaat of bijvoorbeeld door te informeren naar en de verblijfsdocumenten in Spanje op te vragen, voor zover er voldaan is aan die ene voorwaarde. De vraag of het desgevallend de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus betreft, is bijgevolg geenszins van doorslaggevend belang.”

Verzoekende partij, die slechts een korte periode van ongeveer één maand in Spanje verbleef en die eerder o.a. liet opmerken dat het feit dat zij er geen familie heeft de enige reden is waarom zij niet naar Spanje wil terugkeren (AD, stuk 15 ‘verklaring DVZ’ van 24 augustus 2017, nr. 33), werpt geen ander licht op voormelde en de overige in voormelde beschikking opgenomen gronden.

Zo brengt zij geen concrete en valabele argumenten bij die vermogen afbreuk te doen aan en slaagt zij er geenszins in een ander licht te werpen op de grond in voornoemde beschikking waarbij wordt opgemerkt: *“Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk maakt dat de bescherming die hem in Spanje verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Spanje. Deze motieven worden door verzoeker in het verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan weerlegd of ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.*

Uit niets blijkt en verzoeker toont niet aan dat hij in Spanje geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan zijn status. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoeker in Spanje als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn. Verzoekers levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.”

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Spanje.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS